

През последните няколко дни се случиха толкова чудни неща, че още не можех да ги асимилирам. Всичко беше преминало като на сън. Очаквах да се събудя и всичко да изчезне – и невидимата врата, и Хронда, и госпожа Хронхра, и всички останали от Хронда, и хората без лица. Търках очи, щипех се – нищо. От монотонния шум на двигателя започна да ми се придреква.

- Тази нощ ще е решаваща за Хронда – гласът на Нора ме сепна и аз се разсъних.

- За Хронда? - не разбрах аз.

- Да – кимна Нора, който седеше зад кормилото. - Колкото и да не признават Тона и Донехра, че равновесието в Хронда е благодарение на госпожа Хронхра, това е факт. Нямам представа какво влияние има тя, но с излъчването си е обединяваща фигура.

- За съжаление, аз съм скептичен като Тона и Донехра – не се съгласих аз. - Не останах с впечатление, че госпожа Хронхра е кралица, царица или нещо подобно. Влияние има, но не такова, че да се смята за единствен ръководител на Хронда.

- Не, не, нямах това пред вид – започна да бие отбой Нора. - Искях да кажа, че сред ръководните личности в Хронда тя е най-влиятелната и обединяваща фигура.

- Може би сред своите привърженици – предположих аз. - Сред останалите, които не са й привърженици, това сигурно не важи.

- В Хронда всички са й привърженици, с малки изключения – каза Нора.

- И как разбра? - попитах аз.

- То се вижда – отговори Нора. - Радва се на голяма популярност. Статистиката на страницата ѝ в мрежата

Алахран го доказва.

- Как го доказва? - учудих се аз.

- Има милиони посещения – обясни Нора.

- Не е задължително на страницата ѝ да ходят само нейни привърженици – не се съгласих аз. - Тя е публична личност, затова там ходят различни хора, повечето от любопитство. Никъде те не декларират, че са нейни привърженици или че не са.

- Ти би ли отишъл на страницата на някой, който не ти е симпатичен? - попита Нора.

- Че какво ми пречи? - учудих се аз. - Ходя на най-различни страници в мрежата. Често посещавам страници на хора, които не са ми симпатични. И моята страница се посещава от хиляди, но няма как да разбере кои от тях са мои привърженици и кои не.

- При госпожа Хронхра е друго – не се предаде Нора. - Тя наистина е популярна.

- Сигурно – съгласих се аз, - само че популярността ѝ е на публична личност. Това, че се приказва за нея постоянно, не значи, че всички говорят само положителни неща за нея. На официалните страници, предполагам, няма как да се пишат негативни неща за госпожа Хронхра, но съществуват и други страници. За съжаление, не знам езика ви, за да потърся доказателства за своята теза.

- Е, има разни страници, дето я очернят, но те са пристрастни – пренебрежително изрече Нора.

- Значи, ти твърдиш, че страниците, които я хвалят, не са пристрастни? - попитах наивно аз.

- Не са – потвърди Нора. - Те са обективни.

- И как разбираш, че са обективни? - погледнах го аз.

- Написани са на правилен език, стилът им е

изискан, няма недоказани твърдения – заизрежда Нора.

- И доказателствата какви са? - попитах аз.

- Винаги се цитират нейни изказвания, които са публикувани – обясни Нора.

- А другите не цитират ли? - контрирах аз.

- Цитират, но правят погрешни изводи и тълкувания – отвърна Нора.

- И от какво се разбира, че са погрешни? - не ми стана ясно.

- Просто са субективни и пристрастни – отсече Нора, който вече губеше търпение.

- Оценката ти, когато прочетеш някакви изводи или тълкувания на думи на госпожа Хронхра, които не съвпадат с твоите, е, че те са субективни и пристрастни – казах спокойно аз. - Но това не е доказателство, че те са такива, защото твоята оценка си е твоя, тоест, субективна.

Нора рязко закова спирачки на едно кръстовище. Явно беше ядосан.

- Добре, де – махна с ръка той. - Ти си приятел на Тона.

- Познавам го едва от няколко дена – казах аз. - Как може да му стана приятел за толкова кратко време? А и не знам езика му.

- Не знам защо не харесваш госпожа Хронхра - вдигна рамене Нора, - но не си прав за нея. Тя е обединителна фигура в Хронда.

- В Хронда разрешено ли е всеки да има собствено мнение? - попитах аз.

В този момент светна зелено и Нора рязко потегли.

- Защо да не е? - раздразнено попита той.

- Започвам да мисля, че не е – казах аз.

- И откъде разбра? - насила се засмя Нора. - Нали

не знаеш езика ни?

- Наистина, не го знам – потвърдих аз. - Но с теб разговаряме на български. И ти от петнайсет минути ми доказваш, че е много неприятно, ако имам различно от твоето мнение. А ти си на висок ръководен пост. Значи поддържаш официалната линия.

Нора замълча. Тогава се обади Адон:

- Ние принадлежим към различни култури. Вярно, в Хронда има много пришълци, но като цяло, те възприемат културата на местните хора. Във висшето училище изучавах специална дисциплина за различните култури. Тогава разбрах, че всяка общност от хора – народ, раса, жители на различни планети или измерения имат специфични особености в начина на мислене и на възприемане на света. За щастие, тези особености не водят до драстични различия.

- Права си – съгласих се аз. - Достатъчно е обаче да доведат до фатално недоразумение.

- Тоест? - не разбра Адон.

- Както в случая с госпожа Хронхра – обясних аз. - Ако е истина, че тя е дошла от нашето измерение, тя е носител на друга култура. Но успява да се издигне във вашето измерение, сред вашата култура. Тя се е възползвала от готовността ви да ѝ се доверите. Според мен, получило се е недоразумение и то фатално.

- И кое е фаталното? - учудено ме погледна Адон.

- Изградили сте култ към Хронхра, без да осъзнавате – заключих аз.

- Как така? - не разбра Адон.

- Доколкото разбирам – обясних аз, - в Хронда управлява Съветът. Или така би трябвало да бъде според вашата Традиция, както наричате законите си.

- Да – потвърди Адон.
- Значи, госпожа Хронхра нарушава Традицията – продължих аз. - На практика, както и Нора потвърди, тя управлява Хронда.

- Ама, не... - започна да се обърква Адон.
- Нора – обърнах се към него, - не каза ли така?
- Добре – съгласи се Нора, - излиза, че е така...

Хайде да не говорим повече на тази тема.

- Така ще бъде най-добре – приех аз.
- Адон ми се усмихна и стисна ръката ми.

Скоро наближихме мястото, до където се стигаше с кола. Нора караше бавно по горския път. Смартфонът ми извънтя. Беше синът ми.

- Какво става? - попита той. - Не се обаждате. Къде сте? Няма ви вкъщи.

- А, майка ти е в Хронда, аз се върнах за малко – отговорих аз.

- Тук телефонът се спуска да звъни – каза синът ми.
- И кой звъни? - попитах аз.

- Ами, разни клиенти и разни, дето не разбрах какво искат – заизрежда той. - Разни, дето подпитваха за цените на преводите, други за цените на уроците, но общо взето, нищо важно. Само дето един няколко пъти тази вечер те търси и твърди, че бил от някаква детективска агенция или кантора. Не помня.

- Каза ли си името? - поинтересувах се аз.

- Смотолеви там нещо – засмя се синът ми, - но не можах да разбера. На мен ми заприлича на Марко Тотев.

- Аха, Марин Тотев – казах аз.
- Да, май така каза – потвърди той.
- Нещо предаде ли? - попитах аз.
- Питаше кога се връщаш – отговори синът ми, - но

нямаше как да знам.

- И аз не знам – казах аз.

- Ами, тогава да се чуем, ако има нещо – предложи синът ми.

- Добре – съгласих се аз. - Ще те държа в течение. И затворих телефона.

- Защо те е търсил Тотев? - учуди се Нора.

- Може и да не е той – предположих аз.

- А кой? - попита Нора.

- Нямам представа – вдигнах рамене аз.

- Защо не ти е пратил имейл? - продължи да се чуди

Нора.

- Чакай да видя – казах аз и погледнах инбокса.

Нямаше нищо, освен няколко спама. Проверих и джънк папката. И там нямаше нищо.

- Нищо – поклатих глава.

- Може и да си прав – каза Нора. - Но може и да иска да разбере, дали ти си господин Иванов.

- Какво значение има? - учудих се аз.

- Ще разберем в единайсет и половина – отвърна

Нора.

В този момент колата спря. Бяхме стигнали.

Излязохме и аз включих смартфона си на фенерче. След малко стигнахме до мястото на невидимата врата.

Погледнах часовника. Наближаваше единайсет.

- Време е – каза Нора и в този момент се появи първо Тона, а след него и Донехра.

- Добре дошли в другото измерение – извика Нора.

- Добре ви заварили – отговори Донехра. - Каква е програмата.

- Качваме се на едно примитивно превозно средство и отиваме при детективите, които движат въпроса

– обясни Нора.

- Добре, да тръгваме – подкани Донехра. - О, Адон!

Не знаех, че си в полицията.

- От няколко години – отвърна Адон.

- Разхубавила си се – продължи Донехра. - Да
нямаш приятелка?

- Донехра! - засегна се Адон. - Винаги си бил
хаплив.

- Нещо лошо ли казах? - наивно попита Донехра.

- Да – отсече Адон. - И ако те интересува, харесвам
мъже.

- Не знаех – вдигна рамене Донехра, а Нора се
засмя по невъзпитания си начин.

Тона ги гледаше и понеже не разбра какво става,
вдигна рамене. Донехра само го потупа по гърба и тръгна
след Нора, който се беше запътил към колата.

Останах последен с Адон и казах:

- Наистина, не мога да ви разбера културата.

- Тук няма нищо за разбиране – усмихна се Адон. -
Недоразумения стават и в рамките на една и съща култура.

